

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku T. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku do deportacją do ZSRR,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 stycznia 2005 r.,

kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 19 listopada 2003 r., sygn. akt III AUa .../02,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2003 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił apelację T. P. od wyroku Sądu Okręgowego – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 28 maja 1992 r. oddalającego odwołanie od decyzji Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 12 lutego 2001 r. odmawiającej przyznania prawa do renty inwalidy wojennego z tytułu deportacji do ZSRR – z powodu braku niezdolności do pracy spowodowanej deportacją.

Kasacja wnioskodawcy zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności mających wpływ na wynik sprawy – bez wskazania tych przepisów a rozpoznanie kasacji uzasadnia jej oczywistą zasadnością z uwagi na to, że naruszenie przepisów postępowania stanowi nadużycie prawa podmiotowego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja okazała się niedopuszczalna i podlega odrzuceniu. Przepis art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga, aby kasacja wskazywała podstawy i ich uzasadnienie oraz zawierała przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Wymaganie to stanowi konsekwencję ustanowienia przepisem art. 393 k.p.c. tzw. przedsądu, który pozwala Sądowi Najwyższemu odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie; Sąd Najwyższy może również odmówić przyjęcia kasacji, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Ograniczeń tych nie stosuje się, gdy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, albo gdy zachodzi nieważność postępowania, przy czym strona powołująca się na te okoliczności nie może się ograniczyć tylko do ich wymienienia, ale i obowiązana jest uzasadnić ich występowanie, co podlega ocenie Sądu Najwyższego w ramach przedsądu. W zakresie spełnienia omawianego wymagania istnieje obszerne i jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego, iż brak w kasacji wskazania okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie jest brakiem nieusuwalnym, skutkującym niedopuszczalnością kasacji a w konsekwencji jej odrzucenie. Powołanie się w kasacji na podstawę z art. 393¹ pkt 2 k.p.c. wymaga nie tylko przytoczenia naruszonych przepisów postępowania, ale także wskazanie na czym polega ich naruszenie i że mogło mieć ono wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 1999 r., I CKN 80/98, Prok. i Pr. 1999 nr 11 – 12, poz. 32).

W przedmiotowej sprawie kasacja jest właśnie dotknięta takimi brakami,, co mając na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.